

Česa šole ne povedo?

Petra Škarja is typing...

PREDAVANJA ZA ŽIVLJENJE

Česa šole ne povedo?

Petra Škarja

Trbovlje, 2019

Followers

Anonimnež

Follow

Steve Jobs

Follow

Grega Skok

Follow

Ivo Boscarol

Follow

Vid Valič

Follow

Denis Avdić

Follow

Dušan Olaj

Follow

Irena Vide

Follow

Jelka Verk

Follow

Followers

Stane Peček

Follow

Samo Jeranko

Follow

Miran Irenej

Follow

Sabina Košmrl

Follow

Islam Mušič

Follow

Jana Fleišer

Follow

dr. Jure Knez

Follow

dr. Ivan Erenda

Follow

Borut Pahor

Follow

V čem je smisel?

Sedim na trdem stolu za staro klopjo na Fakulteti za geodezijo. Poslušam profesorja. V tem poskušam najti kaj zanimivega, a mi ne gre. Vendar se trudim, res se. A bolj ko se trudim, glasnejše so moje misli: »To je *brez zveze* ... Kaj se *piflamo* te podatke, ki so danes ves čas na dosegu roke – iz žepa povlečem telefon in *poguglam*. Vse je tam. Zakaj moram to vedeti na pamet? Ne *štekam*, res ne ...«

Pravzaprav sploh nisem želela biti tu, na geodeziji. Moja želja je bila, da grem kot športnica študirat v tujino. Vse je lepo kazalo na to, a mi je težka poškodba noge v prometni nesreči to onemogočila tik pred vpisom. Zdaj sem tu, kar so mi svetovali drugi. Geodezija. Pravzaprav sploh ne vem, kaj naj bi počela, ko diplomiram iz tega ...

»Uči se, da boš imela lepe ocene,« so mi vedno govorili. Ampak kaj imam od tega, me je zanimalo. »Če boš imela lepe ocene, boš prišla na najboljše fakultete, dolgo študirala, dobila varno službo v pisarni pod klimo. Tako ti bo v življenju lepo. Samo uči se za lepe ocene.«

Slišalo se je lepo in preprosto. In sem se – učila. Imela lepe ocene. Dosegala zlata priznanja. *Razturala* na matematičnih tekmovanjih. Vse, kar so rekli, da moram, da bom v življenju uspešna in

srečna.

Vse je bilo lepo in prav, dokler v resnici nisem stopila na trg dela, torej začela prvo službo.

Kakšen šok! Ne le da nisem bila niti med povprečnimi, bila sem daleč med najslabšimi. Jezna na vse nesmiselne nasvete o *učenju za lepe ocene* sem *sikala* sama sebi – še ti *cvekarji* imajo višjo plačo in boljše uspehe od mene!

Še več – kmalu sem spoznala, da obstaja ogromno ljudi, ki so imeli zelo slabe ocene, hitro zaključili šolanje, a so svetovno uspešni in zadovoljni. Na drugi strani je precej odličnjakov, ki sploh ne dobijo službe ali so v njej podpovprečni, mnogokrat nesrečni (ja, jaz sem del te statistike).

V čem je *trik*?

Začela sem se spraševati, kaj je tisto, česar mi

šola ni dala (tudi če imaš najboljše ocene in vsa mogoča priznanja), a nujno potrebujem v življenju, da bom uspešna in srečna? Kaj je tisto, kar sem, očitno, popolnoma zgrešila?

Tako se je začelo moje raziskovanje ...

Morda bi mi bilo v življenju lažje, če bi takrat za tisto klopjo na geodeziji vedela to, kar vem danes. Mnenja, znanja in izkustva, ki so mi jih dali uspešni ljudje, potovanja in lastna doživetja. Ta del zdaj delim še s tabo – da bo vsaj kakšen tvoj korak na poti v odraslost, na poti do sreče in uspeha lažji. In hitrejši. Saj veš – leta gredo, nimaš časa tega iskati vse življenje. Prej ko najdeš, več boš imel od življenja. Začni hitro, začni takoj.

P. S. Nekaj ti moram priznati ... Najprej sem mislila, da mi šola ni dala nič koristnega, da je bilo vse tisto *piflanje* brez zveze. No, marsikaj je bilo, vse pa tudi ne. Če sem realna – takšna jeza do šole je bila samo moja trma, ker z odličnimi ocenami nisem na lahek in hiter način dobila službe z direktorskim mestom. A tudi šola ti da mnogo koristnega. Sicer sem to spoznala šele pozneje, precej pozneje. Več o tem ti povem v nadaljevanju ...

**Ko sem bil star pet let,
so me v šoli vprašali,
kaj bom, ko bom velik.
Odgovoril sem, da
bom srečen. Rekli so
mi, da nisem razumel
naloge, jaz pa njim, da
oni ne življenja.**

John Lennon

Opala, naj te takoј ustavim, preden bereš naprej ...

Na to te moram opozoriti – v tej knjižici so zapisana le subjektivna mnenja nekaj naključnih oseb.

Torej to niso dejstva, vklesana v skalo. Vsakdo izmed nas je edinstven, zato tudi stvari, ki delujejo zame, ne morejo dobesedno enako delovati zate.

In obratno.

Zato preberi, dovoli si neomejeno razmišljati o vsem ter pridobiti čim več idej in dobrih misli.

Nato se odloči, kaj od zapisanega je smiselno zate. Sam boš najbolje vedel, kaj je tisto, kar ti bo že ta trenutek pomagalo na tvoji poti do sreče in uspeha. Kar iščeš, to najdeš.

**Življenje je kot najtežji
izpit. Mnogo ljudi
pade na njem, ker
prepisujejo od drugih,
a ne vedo, da ima
vsak drugačen izpitni
vprašalnik.**

Jay Shetty

Odličnjakinja pogrnila na preizkusu v resničnem življenju

No, pa sem šla na to razburkano pot iskanja sreče
in uspeha ...

Izhajam iz revnejše družine iz vasice z 20 hišami

in 25 hlevi (ne *hecam* se) nekje na Dolenjskem. Če sem želela študirati v *dragi* Ljubljani, je bila edina možnost, da sproti že nekako služim denar.

V prvi službi (tržila sem finančne produkte) mi nikakor ni šlo. Res ne. Prebrala sem vse knjige na to temo (dobro, verjetno vseh res ne, malo pretiravam, a bilo jih je veliko), naredila vse (ja, res vse) potrebne licence – a mi ni in ni šlo. Kako sladko se je smejalo zelo uspešnemu sodelavcu Saši, v šoli sicer *cvekarju*, ki si me je rad privoščil: »Aha, evo jo, *odličnjakinjo* ...«

Morda jaz nisem za klasično službo, sem razmišljala. Morda potrebujem več svobode, torej moram iti v podjetništvo. Morda. Pojma nimam.

Že pri devetnajstih sem odprla prvi s. p. in se bolj iz neumnosti kakor poguma vrgla na pot podjetništva, prepričana, da bom tako lažje našla uspeh in srečo.

Vsega je bilo, samo uspehov ne ...

Kaj delam narobe? Zakaj mi ne gre? Bolj sem razmišljala, bolj sem vedela, da nisem kriva jaz, temveč – drugi, seveda. Šola, ker me ni naučila, kar bi me morala. Profesorji, ker so me silili *piflati* se nekaj, česar ne potrebujem. Starši, ker me niso naučili pravih stvari za službo. Prijatelji, ker imajo zveze in poznanstva ali pa izhajajo iz bogate družine, jaz pa ne. Od vseh krivcev sem sicer še največjega videla v naši politiki in državi nasploh! Če sem bila vsa leta odličnjakinja, bi morala država poskrbeti za to, da nam, *ta pridnim*, omogoči odlično službo z visoko plačo, ali ni tako? Pravzaprav ni tako ...

Prepričana sem bila, da se mi godi krivica, da moram živeti v tej državi. *V Sloveniji ni mogoče uspeti. Premajhni smo. Če bi živela v Nemčiji ali*